

Arrest

nr. 123 006 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J-C. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de thans bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980

- *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*
- *12 hij voorwerp is van een inreisverbod: aan betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 4.2.2013 en betekend op 18.2.2013.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert nu zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient toegepast te worden en de thans genomen beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet. Bij een eventuele vernietiging, zo stelt de verwerende partij, kan alleen maar worden vastgesteld dat opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd. Voorts gaat het, zo stelt zij, om een herhaald bevel.

2.2. Ter zitting verwijst de verzoekende partij naar de medische situatie van haar schoonvader en – moeder voor wie zij zorgt samen met haar man, de band met haar hier in België verblijvende familieleden en de toelichting daarrond in haar verzoekschrift. Zij stelt verder dat het laatst uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten het enige is dat telt.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve in beginsel niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De uiteenzetting van de verzoekende partij impliceert een onderzoek naar de door haar aangevoerde mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet dient de Raad in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van deze bepaling. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de

verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Ter zake kan worden verwezen naar wat volgt.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een *de facto* relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven. (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).

Verder herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen

de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

3.2.2. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing een jarenlange splitsing van de familiekeren zou teweegbrengen, waar deze nu reeds jaren samenwoont. De familiale banden, zullen langs alle kanten worden doorgeknijpt, zo stelt zij het.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat de andere leden van het gezin –schoonouders, echtgenoot en kinderen- enig verblijfsrecht zouden hebben in België. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat dit geenszins het geval is. Alle betrokkenen verblijven illegaal op het grondgebied van het Rijk. Het feit dat de kinderen niet op het bevel om het grondgebied te verlaten zijn vermeld, doet daaraan geen afbreuk, net zomin als het feit dat één van de kinderen in België zou geboren zijn of hier school lopen. In de mate overigens dat verzoekster verwijst naar de medische regularisatieaanvragen die werden ingediend omwille van de aandoeningen van haar schoonouders, dient erop te worden gewezen dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet geldt als verblijfstitel, geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Eenzelfde vaststelling dringt zich in beginsel op voor wat betreft het gegeven op zich dat een aanvraag, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. In die optiek vindt een eventuele verbreking van de familiale banden alleszins niet haar oorsprong in het thans genomen bevel en is verzoeksters stelling dat haar band met haar kinderen met wie zij samenwoont en dagelijks contact heeft, zal worden doorgeknijpt slechts een bewering die geen grond vindt in de feitelijke en juridische situatie van de betrokkenen. Bovendien brengt de verzoekende partij geen concrete elementen bij die erop zouden kunnen wijzen dat zij het gezinsleven niet in Armenië, of elders, zouden kunnen voortzetten. Zij verwijst dan wel naar de medische regularisatieaanvragen betreffende haar schoonouders, maar daarmee toont zij nog niet aan dat er hinderpalen zouden bestaan voor wat betreft het verderzetten van het gezinsleven elders. Ter zitting legt zij nog een medisch attest neer van de huisarts met betrekking tot haar schoonvader waarin vermeld staat dat betrokkene is aangewezen op de hulp van zijn zoon en schoondochter, en waarin ook staat geschreven dat hij niet is staat is zich over grotere afstanden te verplaatsen met om het even welk voertuig, maar dit is veel te algemeen en vaag om op concrete wijze aan te tonen dat er daadwerkelijk belemmeringen zouden zijn voor wat betreft het verderzetten van het gezinsleven in Armenië of elders. Verzoekster toont dan ook niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen die in se erin bestaan om met haar familie in België te blijven hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden enerzijds, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3. Aangezien verzoekster in de scheiding met haar minderjarige kinderen een onmenselijke en vernederende behandeling ziet, en dus een schending van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld: verzoekster toont geenszins aan dat zij tengevolge van de thans bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar kinderen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

3.4. Ten overvloede, in zoverre verzoekster de schending aanvoert van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482). Voorts vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep moet worden verworpen.

5. Korte debatten

Het beroep moet worden verworpen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS